

HÉSZIODOSZ
MUNKÁK ÉS NAPOK
(Pandóra. Világkorszakok)

Elrejtették mélyen az istenek élelmünket;
másként könnyen meghozná neked egynapi munka
azt, ami kell az egész évben, bár tétlenül élnél;
gyorsan akaszthatnád a hajókormányt is a füstre,
ökrök s öszvérek munkája se kellene akkor.
Ám Zeusz elrejtette, szívében megharagudván,
hogyan megcsalta a görbeeszü Prométheusz őt is;
embereket pusztító gondokat akkor eszelt ki.
Elrejté a tüzet, de derék fia Íapetosznak
bölcs Zeusztól ellopva lehozta az emberi nemnek,
dugva husáng szárába, kijátszva a mennyköves istent.
Ekkor felleggyűjtő Zeusz így szóla haraggal:

"Íapetosz fia, minden másnál hát ravaszabb vagy,
annak örülsz, hogy megcsaltál s elloptad a lángot,
mely bajt hoz tereád s a jövőben az emberi nemre.
Tűz kellett? Adok én majd nékik olyan veszedelmet,
hogyan szeretik s körülujjongják a saját veszedelmük."

Szólt és felnevetett a halandók s istenek atyja,
s tüstént hívta a híres Héphaisztoszt a parancssal,
hogyan földet gyúrjon vízzel, majd emberi hangot
és mozgékony erőt adjon bele és gyönyörű szűz
istennőkre hasonló szépséget, azután meg
asszonyi mesterségre: szövésre tanítsa Athéné,
és arany Aphrodité öntsön búbájt a fejére
s bajszerző vágyat s gondot, mi a testet emészti,
szemtelen eblelket bele, tolvaj hajlamot adjon
végül az isteni hírnök, Hermész Argeiphontész.

Így szólt, s mind hallgattak Zeusz fejedelmi szavára.
Tüstént gyúrt, ahogyan Kronidész kívánta, a sánta
mester szégyenlős szép szűz lánykát az agyagból,
és a bagolyszemű Pallasz Athéné felcicomázta.
Istennők: Khariszok, s Peithó, a királyi Igézet,
hoztak arany láncot testére, s a széphaju Hórák
nyíladozó tavaszon fonták meg dús koszorúját,
végül minden dísz elrendez rajta Athéné.
Keblet Argeiphontész megtöltötte csalással,
hízelgő szóval s tolvaj hajlammal egészen,
úgy ahogyan mennydörgő Zeusz kívánta, s adott még
hangot az isteni hírnök a lánynak, s elnevezé őt

Pandórának, mert neki, kik lakják az Olümposzt,
mind adtak valamit, kárára az emberi nemnek.

Aztán elkészülve ravasz tervével egészen,
már Epimétheuszhoz küldötte le Zeusz atya Hermészt,
mint gyors hírnöke, kézen fogva vezesse a szűzet
hozzá, s ez, bár szólt neki jókor bátyja, Prométheusz,
hogyan, ha ajándékot küld Zeusz atya, el ne fogadja,
mert a halandó emberi nemre hoz az veszedelmet,
észbe csak akkor kap, hogy a bajt már látnia kellett.

Mert gond nélkül élt mindaddig az ember a földön,
távol a fáradság, távol minden nyomorúság,
és távol volt még, mi halált hoz ránk, a betegség.
Most a halandó sok baj közt gyorsan megöregszik.
Mert ez a nő, hogy a hombárnak fedelét felemelte,
mind szétszórta, az embernek sok gondot okozva.
Egy nem távozik el, mélyen megül ott a Reménység,
hombár szája mögött mindvégig, s el se repülhet,
mert mielőtt kirepült, a fedél ismét lecsapódott,
úgy, ahogyan aigisztartó Zeusz kieszelte előre.
Más, sokezerényi csapás kószál pusztítva közöttünk,
bajjal telt el a föld, vele telt el a tenger egészen,
nappal törnek a kórságok ránk, s éjszaka törnek,
mind hívás nélkül jön s bajt hoz az emberi nemre,
némán, mert elvette a hangot tőlük a bölcs Zeusz.
Így amit elgondolt Zeusz, nem lehet azt kikerülni.

Vagy ha kívánod, más magyarázatot adhatok erre,
jól tudom én azt is, csak jól vésnéd a szívedbe.

Egy törzsből származnak az istenek és a halandók.

Emberi nemzetséget először fényes aranyból
készítettek az istenek, ők, az Olümposzon élők.
Akkor még mindenki fölött Kronosz égi király volt,
s könnyű szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó,
távol a bajtól, távol a jajtól, még az öregség
sem járt köztük, mindvégig duzzadt az erőtlől
karjuk s lábuk, a kórság még nem törte meg őket;
mint lágy álom jött a halál rájuk, s amíg éltek,
csak jóban volt részük; a föld meghozta magától
bő termését és dolgozni merő gyönyörűség
volt, sok jó közepette, a dús legelőn legelészett

nyájuk, s kedvelték az olümposzi boldogok őket.
Majd aztán, hogy a föld befogadta magába e fajtát,
jótét lelkek lettek, a nagy Zeusz rendeletére,
földönjáró hű őrzői az emberi nemnek,
minden gaztettet meglátnak, s őrzik a törvényt,
míg magukat köd leplezi, úgy járnak be a földet,
gazdagság-gyarapítók, mert az övék ez a rang is.

Másodikul sokkal satnyább rend jött, az ezüsthép,
úgy rendelték ezt el, akik lakják az Olümposzt,
testben-lélekben nem volt az aranyra hasonló.
Száz évig nevelődött hű anya oldala mellett
otthon a gyermek, balgaton játszódva egész nap,
ámde amint felserdültek, s átléptek a mezsgyén,
már alig éltek arasznyi időt, azt is tele bajjal,
dórén, mert egymás gögjét nem tudta kivédni
egy sem, s már nem tisztelték a nagy isteneket sem,
s istenek oltárára se hozták áldozatuk már,
úgy, ahogy embertől a szokás törvénye kívánja.
Zeusz Kronidész haragos szívvel rejtette el őket,
merthogy a boldog olümposzi isteneket nem imádták.
Majd aztán, hogy a föld befogadta magába e fajt is,
föld-mélyén-lakozó boldognak hívja az ember,
s csak másodsorban, de azért még tisztelik őket.

Zeusz atya akkor harmadikul más rendet, a rézkort:
új embert formált, az ezüstkorhoz se hasonlót,
kőrisfából, durva, kemény fajt, melynek Arész kell,
gőgje alatt jajszó támad, nem is él gabonával,
lelke szilárd és meg nem hajlik, mint a rideg vas,
izmában szörnyű hatalom van, nagy keze vállból
nő ki hatalmas tagjaihoz, s közeledni sem enged.
Rézből voltak a fegyvereik, rézből a lakásuk,
rézszerszámmal dolgoztak, nem járta a vas még.
Egymással harcoltak s egymást gyűrte le karjuk,
így érték el a hűs Hádész tágas palotáját,
névtelenül: feketén, bár rettentő erejük volt,
értük jött a halál, s el kellett hagyni a napfényt.

Majd aztán, hogy a föld befogadta magába e fajt is,
más embert állított Zeusz ismét a világba,
jobb s igazabb volt, mint az előbbi, ez új, negyedik rend,
isteni hősök rendje, nevük félisten a földön,
föld végnélküli térein ők jártak mielőttünk.
Emberölő csata, irtó harc pusztítja ki őket,
részben a hétkapujú Thébaiban, a kadmoszi földön,

míg a Dagadtlábú dús nyájaiért tusakodnak,
másokat elcsalt messzire, tengeren át a hajókkal
szépfürtű Helenáért Trója alatt tusakodni.
Ott a halál végzése homályba takarta be őket,
ám egy részét Zeusz Kronidész, ki az emberi sorsot
két mértékkel méri, a föld peremére helyezte.
Ott laknak, s lelkükhöz nem fér gond s szomorúság,
mély örvényű Ókeanosz boldog szigetében,
áldott hősök, akiknek mézédés gabonát ad,
s esztendőnként háromszor virul újra a szántó,
távol az isteni székhelytől s Kronosz ott a királyuk.
Mert a bilincsektől őt Zeusz atya megszabadítva,
száműzvéen tisztelte, királlyá téve felettük.

Aztán létrehoz ismét egy más emberi fajtát,
sok népet tápláló földön most ezek élnek.
Csak ne születtem volna e most élő ötödik rend
embereként, meghalni előbb, vagy a messze jövőben
élni szeretnék, mert melyben mi vagyunk, ez a vaskor.
Éjjel-nappal nincs pihenésünk, pusztul az ember
gondban, bajban, az istenek így szabták ki a sorsunk.
Mégis, járul még öröm is némelykor a bajhoz,
s Zeusz el fogja törölni e fajtát is, ha az ember
már a halántékán ősz hajjal jó a világra.
Ellentét támad majd akkor apák s a fiúk közt,
s vendéghez vendéglátója, barát a baráthoz,
s testvérhez nem kedves a testvér, mint ahogy addig,
és nem tiszteli többé gyermek öreg szüleit sem.
Súlyos szitkokkal szólnak hozzájuk a durva
gyermek, isteni bosszútól sem félve, a hálás
gyermek adóját nem fizetik meg öreg szüleiknek,
áll az ököljog, s egymás városait kirabolják.
Nem becsülik meg a jót, az igazt, aki őrzi az esküt,
inkább azt, aki gőgjében mindig gonoszat tesz,
tisztelik, és markában a jog mindenkinek, és nem
ismeri senki a szégyent, árt az igaznak az álnok,
mert hamisan szól és nem fél megszegni az esküt.
Sok baj sújtja a népet, s köztünk jár az Irigység,
annak örül, ha baj ér, csúf hangja van, arca kegyetlen.
Akkor a széles térségű földről az Olümposz
orma felé, öltözve fehérbe, elindul, az embert
elhagyván, fel örökké élő isteneinkhez
Aidész és Nemesisz: méltó harag és a szemérem,
itt csak a baj meg a kór marad és nincs ellene gyógyír.